



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 488/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JANÍČEK LEGAL, s. r. o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/27/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/27/2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Správnemu súdu v Bratislave **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/27/2022 konal bez zbytočných priet'ahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré mu **je** Správny súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 488/2025-22 z 30. septembra 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na informácie

podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/27/2022. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal správne mu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadostučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ 23. októbra 2021 podal Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Ministerstvo spravodlivosti 4. novembra 2021 sprístupnilo prostredníctvom mailu časť požadovaných informácií a v rozsahu nesprístupnených informácií vydalo rozhodnutie sp. zn. 515/2021-142-I.

3. Sťažovateľ podal 15. novembra 2021 proti uvedenému rozhodnutiu ministerstva spravodlivosti rozklad, o ktorom rozhodla ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím č. 27285/2021/20-II zo 6. decembra 2021 tak, že rozhodnutie ministerstva spravodlivosti zo 4. novembra 2021 potvrdila ako vecne správne a rozklad sťažovateľa zamietla. Rozhodnutie o rozklade bolo sťažovateľovi doručené 17. decembra 2021.

4. Sťažovateľ sa správnu žalobou z 3. februára 2022 podanou pôvodne na Krajskom súde v Bratislave domáha preskúmania zákonnosti uvedených rozhodnutí správneho orgánu. Dňa 3. mája 2022 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu a súčasne vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a predloženie administratívneho spisu. Žalovaný sa vyjadril podaním zo 14. júna 2022, ktoré bolo následne 21. júna 2022 a opätovne 7. júla 2022 doručované sťažovateľovi, ktorý repliku k vyjadreniu ministerstva spravodlivosti k žalobe doručil súdu 26. júla 2022. Dňa 7. augusta 2023 bola táto replika zaslaná žalovanému, ktorý sa vyjadril podaním doručeným 28. augusta 2023.

5. V dôsledku prechodu výkonu súdnictva z krajského súdu je od 1. júna 2023 vec sťažovateľa pridelená na prejednanie a rozhodnutie správne mu súdu, ktorý na pojednávaní konanom 2. decembra 2025 (zatiaľ neprávoplatne) rozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku napadnutého konania a dôvodí, že správny súd (pôvodne krajský súd) od posledného procesného úkonu v auguste 2023, t. j. zaslania výzvy na vyjadrenie, nevykonal v napadnutom konaní žiadny úkon. Tvrdí, že k zásahu do jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov došlo postupom správneho súdu (predtým krajského súdu), ktorý nerozhodol ani po 36 mesiacoch odo dňa doručenia žaloby (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.).

7. Zdôrazňuje, že konanie vo veci sprístupnenia informácií, o ktoré žiadal, trvá od 23. októbra 2021 a nie je dosiaľ právoplatne ukončené. Namieta teda neprimeranú dĺžku celého konania iniciovaného

jeho žiadosťou správneho orgánu o sprístupnenie informácií, na ktorých sprístupnenie mal právo v lehote 8 pracovných dní.

8. Sťažovateľ uvádza, že predmetná vec vedená pred správnym súdom predstavuje bežnú súčasť rozhodovacej činnosti správneho súdnictva, nejde o vec právne zložitú. Tvrdí, že nijakým spôsobom sám neprispel k celkovej dĺžke konania pred správnym súdom, počas celého konania bol aktívny a poskytoval súdu súčinnosť. Je toho názoru, že v konaní pred súdom došlo k značným prietiahom.

9. K porušeniu základného práva na informácie zdôrazňuje, že do jeho obsahu patrí aj právo na uskutočnenie konania o sprístupnenie informácie v primeranej lehote, keďže po uplynutí určitého času už informácie strácajú význam a podstatu pre žiadateľa.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

10. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila predsedníčka správneho súdu, a vo vyjadrení upriamila pozornosť na personálnu poddimenzovanosť súdu majúcu zásadný vplyv na rýchlosť konania, ako aj vysoký nápad spôsobený prevzatím 5766 nerozhodnutých vecí zo správnych kolégií bývalých krajských súdov.

11. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj sudca spravodajca JUDr. Róbert Jakubáč, PhD., ktorému bola vec pridelená 24. septembra 2025, a to uvedením prehľadu procesných úkonov a konštatovaním, že vo veci bude nariadené pojednávanie na 2. december 2025.

12. Keďže z vyjadrenia správneho súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by boli v prejednávanej veci spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu v neprospech sťažovateľa, nepovažoval za potrebné doručovať ho na repliku sťažovateľovi a v záujme rýchlosti a hospodárnosti konania pristúpil k meritórnemu prerokovaniu ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Podstatou sťažovateľovej argumentácie je tvrdenie, že k vzniku zbytočných prietahov v jeho veci, ktorá sa týka sprístupnenia informácií, došlo z dôvodu nečinnosti vo veci konajúceho správneho súdu, keďže konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, pričom trvá už viac ako tri roky. Predmetom konania pred ústavným súdom je teda posúdiť, či postupom správneho súdu (predtým krajského súdu) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V kontexte predmetu napadnutého konania (sprístupnenie informácií) sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

18. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitnosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o správnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného vo veci sprístupnenia informácií. Podľa názoru ústavného súdu vec nevykazuje právnu ani skutkovú zložitnosť, keďže skutkový stav veci je v podstate ustálený už v administratívnom konaní a nevyžaduje si komplikované dokazovanie, keďže správny súd v zásade vychádza zo zisteného skutkového stavu (§ 197 Správneho súdneho poriadku). Preskúmanie rozhodnutí administratívnych orgánov v oblasti slobodného prístupu k informáciám pritom tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti správnych súdov (m. m. IV. ÚS 330/2024).

19. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľ sa významnejšou mierou pričínil o predĺženie konania. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že sťažovateľ reagoval na výzvy vo veci konajúceho súdu v primeraných lehotách.

20. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, bol postup krajského súdu, eventuálne správneho súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj neefektívnym konaním, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

21. Z opísaného priebehu napadnutého konania vyplýva, že pôvodne vo veci konajúci krajský súd postupoval plynulo bez zbytočného odkladu výlučne v počiatočnej fáze konania od podania žaloby (február 2022) až do doručenia repliky sťažovateľa (júl 2022). Následne však nevykonal až do pridelenia veci z dôvodu prechodu výkonu súdnictva na správny súd v júni 2023 žiadny úkon. Ďalší postup správneho súdu, ktorý dupliku žalovaného doručení mu v auguste 2023 zaslal (síce obratom) na vedomie sťažovateľovi, ale až do októbra 2025, keď bol nariadený termín pojednávania, vo veci ďalej nijako nekonal, nemožno hodnotiť ako efektívne smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného zároveň vyplýva, že obdobie od doručenia žaloby až do podania ústavnej sťažnosti (február 2025) je poznačené zo strany vo veci konajúcich súdov výlučne administratívnymi úkonmi vzájomného doručovania žaloby a vyjadrení k nej. Vec sťažovateľa tak nebola ani po viac ako troch rokoch od podania žaloby meritórne prejednaná a skončená.

22. Obranu správneho súdu, ktorej podstatou je zdôraznenie celkového vysokého nápadu vecí a nedostatočnosť personálneho substrátu, ktorá súvisí s prechodom výkonu súdnictva, ústavný súd nemôže akceptovať. V uvedenej súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalší počet pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

23. S prihliadnutím na už uvádzané skutočnosti, berúc do úvahy ničím neodôvodnenú dlhodobú nečinnosť, ako aj neefektívnu činnosť krajského súdu a správneho súdu, ústavný súd konštatuje, že postupom správneho súdu v napadnutom konaní, ktorý v dôsledku prechodu výkonu súdnictva v sťažovateľovej veci nesie objektívnu zodpovednosť za postup v napadnutom konaní, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

24. Ústavný súd už konštatoval (napr. III. ÚS 594/2024, III. ÚS 261/2025), že hodnota informácie je daná včasnosťou jej poskytnutia, a preto aj rozhodnutie štátu, či už prostredníctvom orgánov exekutívy, alebo súdnej moci, musí byť dosiahnuté v čase, v ktorom je hodnota informácie zachovaná. Zatiaľ čo rozhodovanie exekutívy podľa zákona o slobode informácií je viazané na dodržiavanie lehôt, čím je zdôraznená hodnota informácie v čase, Správny súdny poriadok pre rozhodovanie správnych súdov proti rozhodnutiam exekutívy žiadne lehoty nestanovuje. Hodnota práva na informácie však musí byť zohľadnená aj v prístupoch súdnej moci. K tomu v namietanom postupe správneho súdu nedošlo.

25. V priamej súvislosti s nečinnosťou správneho súdu a jeho predchodcu sa sťažovateľ ani po viac ako troch rokoch od podania svojej žiadosti o sprístupnenie informácie nedomohol meritórneho rozhodnutia vo veci. Uvedený stav je v priamej kolízii s obsahom základného práva sťažovateľa na informácie, nezodpovedá štandardným garanciam rýchlej a účinnej realizácie tohto práva a činí ho v tejto veci priam iluzórnym. Ústavný súd preto konštatoval aj porušenie hmotného

základného práva sťažovateľa na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

26. V súlade s čl. 127 ods. 2 druhou vetou ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené a ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru postupom správneho súdu v napadnutom konaní, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

27. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Predmetom napadnutého konania je realizácia práva na informácie, ktoré je v zmysle judikatúry ESĽP prioritizované. Poskytnutie informácie s neprimeraným časovým odstupom totiž spôsobuje značné zníženie až stratu významu takto oneskorene získanej (resp. už neaktuálnej) informácie pre žiadateľa, preto je úlohou štátu zabezpečiť účinnú ochranu a včasné napĺňanie práva na informácie (II. ÚS 169/2024).

29. Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd osobitne prihliadol na význam konania pre sťažovateľa. Konanie sa netýkalo jeho majetkového práva, trestného obvinenia alebo správneho postihu. Sťažovateľ snahou o získanie informácie od orgánu verejnej moci smeroval k tomu, aby dosiahol podklad o činnosti orgánu verejnej moci, pričom takýto význam konania odôvodňuje zdržanlivejší prístup k priznaniu finančného zadosťučinenia, keďže stav právnej neistoty sa nespája s neistotou o základnom práve alebo slobode podľa druhého oddielu druhej hlavy ústavy, ale s neistotou o politické právo podľa tretieho oddielu druhej hlavy ústavy (III. ÚS 261/2025).

30. Osobitne je nevyhnutné zvýrazniť skutočnosť, že bez významu nie je ani to, že sťažovateľ vystupuje v príslušnom konaní vrátane administratívneho konania ako fyzická osoba – žiadateľ, ktorej osobnostnej sféry sa požadovaná informácia o konaní vedenom medzinárodným orgánom priamo nedotýka. Žiadateľov záujem na výsledku konania nemá preto širší, resp. verejný charakter, akoby to bolo v prípade právnických osôb (organizácií), ktorých predmet činnosti je priamo spätý so získavaním a s následným šírením informácií s cieľom informovať alebo vzdelávať širokú verejnosť.

31. Pri svojom rozhodovaní preto ústavný súd vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, ako aj skutočnosť, že vo veci je už (zatiaľ neprávoplatne) rozhodnuté, ďalej zohľadnil neodôvodnenú nečinnosť vo veci konajúcich súdov, ako aj časovo prioritizovaný predmet konania a tiež aj význam konania pre sťažovateľa a dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

32. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadostučinenia prevyšujúcej sumu 1 000 eur nevyhovel, tak ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto nálezu.

VI. Trovy konania

33. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) trovy konania v celkovej sume 949,17 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

34. Sťažovateľovi ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

35. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.financnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnej zástupkyne sťažovateľa vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), t. j. po 1. januári 2025, ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 23 %. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľa takto zvýšil o sumu 177,49 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 949,17 eur.

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

**Ladislav Duditš
predseda senátu**